

Géczi János

A KÖZPONTI JELENET

[DOI 10.35402/kek.2020.5.5](https://doi.org/10.35402/kek.2020.5.5)

Telve búbánattal, miként cigaretta
a nikotinnal. Elegáns hártypapírba húzva,
ellátva fehéren fehér vonallal a filteren.
Fülzajban és a siker árnyékában élek.
Olykor rádiót hallgatok, maszkban,
hogy fulladozzak, mint a könnyed,
harminckettes felvezetés alatt a koncerthallban.
Idebent lassabban múlik az idő,
végéhez ért a yachtutazás, bezárt a tüntetés,
a rénszarvascsordát kilőtték belőlem.
Ha kiáltok, nem visszhangzok.
Van, hogy hajnali négykor felismerem
a szekrény körvonalát, olyankor
a kabátom megmozdul a fogason,
megnő a súlyom, a nehézségi erő lehúz.
Mikor földet fog a talpam, visszaalszok.
Eltartom magamat hét óráig, amikor ébredek.
A központi jelenet minduntalan elmarad.